

מבוכת המסר הכהפל

השומות. עמדת האgorה בעניין היא, שמאן הוגש כחבי אישום, לא הייתה שום הצדקה שלא לפרסם את שמות הנאשימים. אך כל עוד בתי-המשפט לא החלט טופית בוגרת, לפחות, במקרה הוא בחוקת סוביידיצ'ה, ככלומר, לפני החוק, נמנע מאיתו להתקטא בעניין, כדי לא להשפיע על ההליכים המשפטיים. לבאורה, אסורה. אך אנשים כה רבים התקטאו בעניין, שאין מניין שגמ אנחנו לא נגיב.

עד-כזה לא היה שום תקדים, שמטעים כאלה חל איסור פירסום השמות. זה מסדר אותנו בוגרת, גם אל אוירת הפיקניק. יש החושבים, שהם אינם פושעים דגילהם. שהחנתנות היום יומיית שלהם אינה מסוונת. לכן אלה שאחראים עליהם, מתייחסים אליהם בערינות. אפילו מצטרפים שצורך לאסוד אותם. והחותאה: תחשא לא נוחה, של טיפול לא שוויוניanganim יסתים הדברים יתברר. לערעה. ובמקרה זה, התביעה צרכיה לערעה. כאשר העניין יסתים הדברים יתברר, האgorה תצא למאבק פומבי בנושא אם יהיה מקום לכך.

● מרדכי וירשובסקי, משפטן פוליטי, אומר: "עריך לנוכח בהם כבעורדים פליילים אחרים. החנתנות כלפים היא בויזון העיקורי של שוויזון האורחים בפני החוק. זו סלחנות לטרוד ולמחתרת, שבוטטו של דבר, פועלת ופעלה תחת הממשלה החוקית בישראל. אף כי שר הפנים לא מגלה תקיפות בפני חרדים שמתקייפים את הרבה פרוש ולא אוסר רבניים מפתחת קווה — זו חלק מהתפישה, שיש אנשים שモותר להם הכל."

באים ואומרים לנו: "אללה בעורדים טובים שאולי טעו". אבל, למעשה, הם עבריינים בפני החוק. והיהם אליהם צריך להיות כמו אל כל עבריין אחר. איסור פירסום השמות מגוזר. וזה מסוג הדברים שאין להם כל הזכחה עניינית. אפילו נשיא בית-המשפט המחווי לשעבר, בנימין כהן, טוען שאין הצדקה. ישנם שיקולים מצומצמים מאור לאי-פירסום השמות והם אינם קיימים במקורה זהה. מה עוד, שהוא מגוזר. הלא כבר יודעים מי הם. החלטה שלא לפרסם את שם פוגעת בפומביות המשפט. הטיעון שלא פירסמו את שמותיהם מהשש של נקמת-דם במשפטותיהם צבוע ורשע. אני יכול להגיד מדויק וה קורה. אני רק יכול להציג על-כך שהשיקול מוטעה. גם הפרקליטות סבורה בכך, אך זה שיקולו של בית-המשפט. אפשר להטיל בו ספק. ומותר לי, באורה, לתהות על החלטתם. אני לא מבין אותה. ואני מרשה לעצמי לתחות.

"על כל אלה שטיפחו את הסלחנות הזה לעריניות פוליטית, על כל אלה שראו באנשיים הללו בחורים טובים שטעו, אפשר לומר רק, שהם קוטפים עכשו את פרי הבושים, מפני שהמחתרת הוו מרימה יד על הממשלה ה חוקית הקימת בישראל, שגם אם אני נמנה עם אורה, אני מכיר בה כממשלה חוקית.

"אוֹיַ לְנוּ!

„לעצורי המחתרת מיוחסות עבירות חמורות ביותר, אך הם זוכים ליחס שלחני ולגיסה אורה. ניגוד זה יוצר אבק של לגיטימציה הציבור" — סבור ד"ר אריאל רוזנצביי מהפקולטה למשפטים באוניברסיטה תל-אביב.

בבית-המעצר, כי אז תמורה מאד בעניין, שהשלטונו, המשטרה, שירות בית-הסוהר והפרקיות מאפשרים את הדבר. נגם מה שוויזון האורחים בפני החוק. הוגה לגביבם, צריך להיות דומה ושווה למה שמקובל לגביב עזורים אחרים. כל מצב, שיש בו חריגה מהנורמות המקובלות, אומר דרישני".

פרופ' עמוס שפירא מסביר מסקנים, כי הדבר החמור מכל הוא איסור פירסום השמות: "אני יודע מה היו שיקולי בית-המשפט. אני יודע ALSO ראיות ונתונות הוכאו בפניו, כדי להכריע. אך בהתחשב במצבות וכוננות המקובל בעניין איסור פירסום השמות, החלטה על אי-פירסום נראית תמורה בעניין. וגם זה אומר דרישני. מערצת המשפט הישראלית — מכל מני טעמים עקרוניים — מגבילה מאור בעניין אי-פירסום. ישנים מקרים חריגים מאוד, שבהם חל איפול על שמות, כמו במקרה של הגנה על שלום קטן. הגישה הנמלית בעניין איסור פירסום חסכנית מאוד. זה נובע ממקורו בסיסי מאור שעליו מושתתת שיטת המשפט שלנו: פומביות והמכובча שיש בצד, היא אותה מכובча שמשוררת על-ידי השלטונות. אין פרופורציה בין התביעה לבינו אופי התייחסות".

אמר רוזנצביי על איסור פירסום השמות: "חמור ביותר. מודים: לא תקדים. לא כור לי אפילו מקרה אחד, שבטענה כזו, ניתן איסור פירסום ממש תקופה כל-כך ארוכה. כל אמרת שעושים עיסקת טיעון, ככלומר הודה בתמורה על הקלה בסעיף האישום, מיד מתפרנס שמו של הנאם. איסור פירסום השמות מחדד את המסר ההפוך: נוצרת תחושה של יחס מאוד מועדף כלפי הנאשימים. אני יודע מדויק החלטת בית-המשפט את מהטייעונים שהובאו לפני. אך השאלה היא, האם שיקול הדעת היה נכון. אני חשב, ששיתוק הדעת לא עומד במחוץ הנסיבות, לפחות על-פי הנתונים שיש לנו עד-כזה בעניין. המשך איפול השמות יהיה שלא במקומו".

● פרופ' עמוס שפירא אומר: "אם אמן זו המציגות ואכן יש אוירת פיקניק

מאת דורית אליו

המשפטנים נובאים. לא, הם לא שבחו הרבה שמודובר ב"מיישלנו", בחודרים ישראליים יראי שמיים. אבל הם בקיאים היטב בחוקים שהבל אריבים להיות שווים בפניהם. הם צופים בפסטיבל המחתרת ופניהם מטמאות מבוישה.

● ד"ר אריאל רוזנצביי, מרצה בפקולטה למשפטים באוניברסיטה תל-אביב, איש רת. יש לו הסבר לאוירת "הפיקניק" השוררת בבי-המעצר: "היחס אליהם הוא תוצאה של הסדרים אדמיניסטרטיביים. אלה המפקחים על האסירים — רזעות הבטחון או המשטרה — קובעים את תנאי המעצר. כאשר הם נמצאים במאסר עד תום ההליכים הם נמצאים בפיקוח נציגות בתיחסורה או המשטרה.

"תנאי המעצר תלויים בגורמים רבים, כגון התנחות האסיר, מידת החשש שיבחר ומידת חומרת המעשה. האסירים הללו מקבלים דין שונה, אולי, משום שנרכמו בינם לבין המפקחים עליהם ייחסים טוביים.יחסים חריגים. יתר גם, שהם זוכים לתנאי מאסר יותר טובים בגלל אופיים. זה דבר שניין לנמק בשיקולים אובייקטיביים. לגבי חלק גדול מהאסירים הללו אין כאן סוג של אלימות פלילתית. אין חשש מפני ברירה. הם אינם פושעים דגילים".

„אך היחס אליהם מעורר בעיה קשה מאוד. המסר שמשודר על-ידי השלטונות כפול. מצד אחד, הם נאשימים בעבירות חמורות. מצד שני, מתיחסים אליהם בסלחנות רבה. יש לפיהם גישה אורה. המסר הכפול הזה, יוצר אבק של גינוי הבהיר. במקרה זה רשות שילוי ביותר. והמכובча שיש בצד, היא אותה מכובча שמשוררת על-ידי השלטונות. אין פרופורציה בין התביעה לבינו אופי התייחסות".

אמר רוזנצביי על איסור פירסום השמות: "חמור ביותר. מודים: לא תקדים. לא כור לי אפילו מקרה אחד, שבטענה כזו, ניתן איסור פירסום ממש תקופה כל-כך ארוכה. כל אמרת שעושים עיסקת טיעון, ככלומר הודה בתמורה על הקלה בסעיף האישום, מיד מתפרנס שמו של הנאם. איסור פירסום השמות מחדד את המסר ההפוך: נוצרת תחושה של יחס מאוד מועדף כלפי הנאשימים. אני יודע מדויק ההחלטה בית-המשפט את מהטייעונים שהובאו לפני. אך השאלה היא, האם שיקול הדעת היה נכון. אני חשב, ששיתוק הדעת לא עומד במחוץ הנסיבות, לפחות על-פי הנתונים שיש לנו עד-כזה בעניין. המשך איפול השמות יהיה שלא במקומו".

● פרופ' עמוס שפירא אומר: "אם אמן זו המציגות ואכן יש אוירת פיקnick